

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci

Daniel și Apocalipsa: Dezvăluirea tapiseriei profetice a ascensiunii și căderii împărățiilor

Jeff Pippenger
2023-12-15

Sora White subliniază adesea că lecțiile profetice care trebuie înțelese sunt ilustrate prin ridicarea și căderea împărățiilor.

Din înălțarea și căderea națiunilor, așa cum este arătat limpede în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, trebuie să învățăm cât de fără valoare este slava pur exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția sa, cum lumea noastră nu a mai văzut de atunci încoace — putere și măreție care oamenilor aceluși timp le păreau atât de statornice și trainice — cât de deplin a trecut! Ca „floarea ierbii”, a pierit. Iacov 1:10. Tot astfel a pierit împărăția medo-persană și împărățiile Greciei și ale Romei. Și tot astfel piere tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de scopul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră. Profeti și regi, 548.

„Ascensiunea și căderea” regatelor care sunt reprezentate în cărțile lui Daniel și Apocalipsa constituie punctul central al unei abordări corecte a studiului profeției. Căderea Babilonului este prefigurată de căderea Babelului lui Nimrod din Geneza, capitolul unsprezece. Apoi, în Daniel, capitolul cinci, Babilonul cade din nou. Istoria papalității privind ascensiunea sa la putere în anul 538 și căderea ei ulterioară în 1798 prefigurează, de asemenea, căderea finală a Babilonului, căci puterea papală este, în mod profetic, Babilonul spiritual. Papalitatea a căzut în 1798, iar Apocalipsa, capitolul optsprezece, prezintă căderea ei finală. În Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și cinci, papalitatea, reprezentată acolo ca împăratul de la miazănoapte, își găsește sfârșitul, fără ca nimeni să-i vină în ajutor. Aceasta are loc când se încheie timpul de probă, căci versetul patruzeci și cinci din capitolul unsprezece și versetul întâi din capitolul doisprezece reprezintă aceeași istorie.

Și își va așeza corturile palatului său între mări, pe muntele cel sfânt, slăvit; dar va veni sfârșitul lui și nimeni nu-i va veni în ajutor. Iar în vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod care stă pentru fiii poporului tău; și va fi un timp de necaz, cum n-a mai fost de când a fost neam până la vremea aceea; și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit scris în carte. Daniel 11:45, 12:1.

Solia celui de-al doilea înger este întemeiată pe faptul că Babilonul a căzut de două ori. Babilonul literal, reprezentat de Nimrod și Belșațar, a căzut de două ori, iar Babilonul spiritual a căzut în 1798 și cade din nou atunci când se încheie timpul de probă al omenirii.

Și a urmat un alt înger, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că le-a dat tuturor neamurilor să bea din vinul mâniei desfrânării ei. Apocalipsa 14:8.

Repetarea căderii Babilonului în solia celui de-al doilea înger oferă justificarea profetică pentru identificarea dublării cuvintelor și expresiilor din Scripturi ca simbol al mesajelor combinate ale celui de-al doilea înger și ale Strigării de la miezul nopții. Aceasta susține, de asemenea, principiul identificat de Sora White, potrivit căruia studiul profeției este întemeiat pe ridicarea și căderea împărățiilor reprezentate în cărțile lui Daniel și Apocalipsa. Aceasta ilustrează conceptul că, pentru a înțelege căderea Babilonului, cercetătorul profeției trebuie să adune laolaltă toate căderile Babilonului, „rând după rând”, pentru a stabili mesajul profetic corect al căderii finale a Babilonului.

Faptul că Babilonul cade de două ori în solia celui de-al doilea înger se întemeiază pe principiul profetic potrivit căruia adevărul este statornicit pe mărturia a doi martori. Dublarea căderii Babilonului în cadrul soliei reprezintă metodologia profetică identificată în Biblie drept ploaia târzie. Acea metodologie sacră, care este ploaia târzie, constă în aplicarea principiului reunirii diferitelor linii profetice, „rând după rând”. Atunci când este folosită de studentul profeției, această metodologie statornicește „solia” ploii târzii. Solia ploii târzii, care este statornicită prin aplicarea metodologiei sacre, este apoi proclamată în istoriile profetice combinate ale celui de-al doilea înger și ale Strigăturii de la miezul nopții. Acest lucru a fost adevărat în istoria mișcării primului înger și este adevărat astăzi, în istoria mișcării celui de-al treilea înger.

Capitolele patru și cinci ale cărții lui Daniel reprezintă linia istoriei care acoperă, în capitolul patru, ridicarea și începutul Babilonului, reprezentat de Nebucadnețar, iar, în capitolul cinci, căderea și sfârșitul său, reprezentat de Belșatar. Împreună ele alcătuiesc o singură linie profetică. Linia profetică produsă de aceste două capitole trebuie suprapusă peste capitolele unu până la trei din Daniel, pentru a stabili solia ploii târzii.

Cele două capitole prezintă căderea și ridicarea din nou a lui Nebucadnețar și căderea și nimicirea lui Belșatar și, prin urmare, prezintă căderea Babilonului la începutul și la sfârșitul liniei. Linia profetică creată de cele două capitole este structurată în jurul căderii Babilonului, ridicării lui și apoi căderii lui din nou. Acest fapt, de unul singur, identifică acele două capitole ca reprezentând solia celui de-al doilea înger. Cele două capitole reprezintă istoria fiarei din pământ a Apocalipsei treisprezece, iar în acea istorie solia celui de-al doilea înger și Strigarea de la miezul nopții sunt proclamate de două ori.

Așadar, înainte de a începe studiul capitolelor patru și cinci din Daniel, vom identifica metodologia sacră, care este ploaia târzie, iar apoi, aplicând acea metodologie, vom identifica mesajul ploii târzii.

O bornă semnificativă a istoriei primului și celui de-al doilea înger a fost metodologia reprezentată de regulile de interpretare profetică ale lui William Miller. Acele reguli au fost folosite de oameni pentru a identifica solia Strigăturii de la miezul nopții, iar acea solie a fost solia ploii târzii pentru acea istorie. O bornă semnificativă a istoriei celui de-al treilea înger este metodologia reprezentată sub denumirea de „Chei Profetice”. Acele reguli urmează să fie folosite în conjuncție cu regulile lui William Miller pentru a identifica solia Strigăturii de la miezul nopții în istoria noastră actuală, iar solia care este acum stabilită prin acele reguli este solia ploii târzii a zilelor de pe urmă.

Regulile lui Miller reprezintă ploaia timpurie în istoria profetică a fiarei din pământ, iar acele reguli, combinate cu „Cheile Profetice”, reprezintă ploaia târzie în istoria profetică a fiarei din pământ.

Ploaia târzie este metodologia folosită pentru a produce mesajul. Există unii care sunt înșelați pentru că caută experiența ploii târzii, fără a căuta mai întâi mesajul care produce acea experiență. Bisericele pentecostale ale creștinismului sunt un exemplu clar al acelei înșelări. Același tip de orientare greșită se regăsește și la cei care caută într-adevăr mesajul ploii târzii, dar refuză să caute metodologia care identifică și stabilește mesajul ploii târzii. Fără metodologia corectă, mesajul corect nu poate fi identificat. Fără mesajul corect, experiența corectă este o imposibilitate.

Semnificația acestui fapt biblic nu este recunoscută de cei mai mulți, căci ei nu au luat niciodată în considerare posibilitatea că există o singură cale dreaptă de a studia Biblia și că există multe căi greșite de a studia Biblia. Calea greșită de a studia Biblia, cea care este de departe aleasă cel mai des, este aceea de a se încrede în opiniile altor oameni cu privire la ceea ce învață Biblia. Este o problemă atât de comună în rândul oamenilor, încât fiecare biserică instituie un sistem pentru a răspunde acestei nevoi percepute în mod eronat a turmei sale. Această nevoie falsă produce lucrarea falsă de a institui un sistem de conducători identificați drept experții spirituali ai înțelegerii biblice, care vor călăuzi corect înțelegerea turmei neînvățate. Biblia identifică într-adevăr un sistem foarte bine organizat pentru structura unei biserici, care include prezbiteri, profeți și învățători, dar Biblia nu aprobă niciodată coruperea organizării bisericești care produce un sistem de conducători hirotoniți să stabilească ce este sau ce nu este adevăr și, ulterior, cine este și cine nu este eretic.

Silește-te să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca unul încercat, un lucrător care nu are de ce să se rușineze, împărțind drept cuvântul adevărului. 2 Timotei 2:15.

Un conducător al bisericii trebuie să îndemne, să mustre, să învețe și să vegheze împotriva învățăturilor false și a celor care le promovează, dar fiecare dintre noi este chemat să „studieze”, pentru a „se arăta încuviințat înaintea lui Dumnezeu”, „împărțind drept cuvântul adevărului”. Procedând astfel, trebuie să cunoaștem metodologia pe care Biblia o identifică drept calea corectă de a împărți drept cuvântul adevărului. Cartea lui Isaia expune aceste chestiuni în contextul ploii târzii, așadar de acolo vom începe.

În ziua aceea Domnul, cu sabia Lui aspră, mare și puternică, va pedepsi pe Leviatan, șarpele iute, ba chiar pe Leviatan, șarpele încolăcit; și va ucide balaurul care este în mare. În ziua aceea cântați-i: O vie de vin roșu. Eu, Domnul, o păzesc; o voi uda în fiecare clipă; ca să nu o vatăme cineva, o voi păzi zi și noapte. Mânia nu este în Mine: cine ar pune împotriva Mea, în luptă, mă răcni și spini? Aș trece prin ei, i-aș arde deodată. Sau să se prindă de tăria Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine. El va face ca cei ieșiți din Iacov să prindă rădăcină: Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii de rod. L-a lovit El cum i-a lovit pe cei ce-l loveau? Sau a fost el ucis potrivit cuuciderea celor uciși de el? Cu măsură, când dă lăstari, Te vei judeca cu el: El Își stăvilește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Prin aceasta, deci, nelegiuirea lui Iacov va fi ispășită; și acesta este tot rodul în vederea înlăturării păcatului lui: când va face toate pietrele altarului ca pietrele de cretă sfărâmate bucăți, dumbrăvile și chipurile nu vor mai sta în picioare. Dar cetatea întărită va fi pustiită, locuința părăsită și lăsată

ca un pustiu: acolo vițelul va paște, acolo se va culca și va mânca ramurile ei. Când ramurile ei se vor veșteji, vor fi rupte: femeile vin și le dau foc; căci este un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce i-a făcut nu va avea milă de ei, și Cel ce i-a întocmit nu le va arăta bunăvoință. Și va fi în ziua aceea, că Domnul va treiera din albia râului până la pârâul Egiptului, și veți fi adunați, unul câte unul, voi, fii ai lui Israel. Și va fi în ziua aceea, că se va suna din trâmbița cea mare, și vor veni cei ce erau gata să piară în țara Asiriei și cei izgoniți în țara Egiptului, și se vor închina Domnului pe muntele cel sfânt la Ierusalim. Isaia 27:1-13.

În articolele anterioare, am abordat în mod repetat "stindardul" care este înălțat pentru a-i chema pe ceilalți copii ai lui Dumnezeu să iasă din Babilon. Ultimul verset din capitolul douăzeci și șapte al lui Isaia vorbește despre lucrarea stindardului când spune: "se va sufla din trâmbița cea mare și vor veni cei ce erau gata să piară în țara Asiriei." Asiria este un simbol al Babilonului din zilele de pe urmă, iar cei care, în verset, aud mesajul de avertizare de a ieși din Babilon vin și se închină împreună cu cei reprezentați drept cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt situați profetic la "muntele cel sfânt din Ierusalim".

Versetul spune: «și va fi în ziua aceea». «Ziua aceea», care este ziua în care a doua voce din capitolul optsprezece din Apocalipsă îi cheamă pe ceilalți copii ai lui Dumnezeu să iasă din Babilon, constituie cadrul întregului capitol. A doua voce din capitolul optsprezece din Apocalipsă strigă odată cu legea duminicală, când desfrânata Tirului este adusă aminte.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Apocalipsa 18:4, 5.

Capitolul douăzeci și șapte din Isaia începe prin a identifica aceeași zi cu care se încheie, când spune: „În ziua aceea, Domnul, cu sabia Sa cumplită, mare și puternică, va pedepsi pe Leviatan, șarpele fugar, chiar pe Leviatan, șarpele încolăcit; și va ucide balaurul care este în mare.”

La legea duminicală începe judecata executivă, retributivă a lui Dumnezeu asupra împărățiilor balaurului (Națiunile Unite), fiarei (papalitatea) și profetului mincinos (Statele Unite). La legea duminicală, profetul mincinos este răsturnat din poziția de a șasea împărăție a profeției biblice, iar apostazia națională produce ruină națională. Legea duminicală este momentul în care judecățile executive ale lui Dumnezeu încep să se abată asupra balaurului, care este Satana (iar împărăția sa pământescă este reprezentată prin simbolul balaurului), asupra fiarei și asupra profetului mincinos. Aceasta este o pedeapsă progresivă, care începe la legea duminicală. Începutul și sfârșitul capitolului douăzeci și șapte din Isaia se referă la legea duminicală, iar capitolul reprezintă aspecte specifice care sunt în mod direct legate de istoria ce duce la și urmează după legea duminicală.

Analizăm capitolul douăzeci și șapte, căci el stabilește cadrul profetic pentru capitolele douăzeci și opt și douăzeci și nouă. În acele capitole vom găsi definiția ploii târzii ca metodologie, care ne va permite să înțelegem semnificația suprapunerii capitolelor patru și cinci din Daniel peste capitolele unu până la trei din Daniel. După ce, în capitolul douăzeci și șapte, Isaia identifică începutul pedepsei progresive a împărăției balaurului, el consemnează că, în acea perioadă de timp,

poporului lui Dumnezeu i se poruncește să-i cânte ei. Să cânte cui?

Răspunsul la întrebarea cui urmează să i se cânte se află în titlul cântării, căci ei urmează să cânte „o vie de vin roșu, pe care Domnul o păzește”. Istoria viei este istoria poporului lui Dumnezeu și este menționată pentru prima dată de Isaia în capitolul al cincilea.

Acum voi cânta Preaiubitului meu o cântare a Preaiubitului meu despre via lui. Preaiubitul meu are o vie pe un deal foarte roditor: a îngrădit-o, a scos pietrele din ea, a sădit-o cu cea mai aleasă viță, a zidit un turn în mijlocul ei și a făcut acolo și un teasc; apoi a așteptat să aducă struguri, dar a adus struguri sălbatici. Și acum, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați, vă rog, între mine și via mea. Ce ar mai fi fost de făcut viei mele, ce nu i-am făcut eu? Pentru ce, când am așteptat să aducă struguri, a adus struguri sălbatici? Și acum, vă voi spune ce voi face viei mele: îi voi lua gardul și va fi păscută; îi voi dărâma zidul și va fi călcată în picioare. O voi pustii: nu va mai fi tăiată, nici săpată; ci vor răsări mărăcini și spini; voi porunci, de asemenea, norilor să nu mai plouă peste ea. Căci via Domnului oștirilor este casa lui Israel, iar bărbații lui Iuda sunt sădirea desfătării lui; el aștepta judecată, dar iată, asupra; dreptate, dar iată, un strigăt. Isaia 5:1-5.

În istoria crizei legii duminicale, poporul lui Dumnezeu trebuie să-i cânte poporului lui Dumnezeu cântarea viei, căci cântarea spune: «Și acum, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați, vă rog, între Mine și via Mea.» Cântarea viei este cântarea care identifică trecerea cu vederea a unui fost popor al legământului, în timp ce Dumnezeu încheie legământ cu aceia despre care Petru spune că «odinioară nu erau un popor, dar acum sunt poporul lui Dumnezeu». Ea arată că nicio ploaie nu a căzut asupra viei, identificând astfel lucrarea lui Ilie, care vine în acea perioadă de timp și care singur poate face să cadă ploaia în acel răstimp. Știm că această cântare se referă la trecerea cu vederea a unui popor al legământului, căci cântarea viei a fost cântată de Hristos Israelului antic, în perioada în care Israelul antic era trecut cu vederea, în timp ce Dumnezeu intra simultan în legământ cu Israelul spiritual.

Ascultați încă o pildă: Era un anume stăpân de casă, care a sădit o vie, a împrejmuit-o de jur împrejur, a săpat în ea un teasc, a zidit un turn, a dat-o în arendă unor vieri și a plecat într-o țară depărtată. Când s-a apropiat vremea roadelor, a trimis pe slujitorii săi la vieri, ca să primească din roadele ei. Dar vierii au pus mâna pe slujitorii lui: pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. Din nou a trimis alți slujitori, mai mulți decât cei dintâi; și au făcut cu ei întocmai. La urmă, le-a trimis pe fiul său, zicând: Îl vor cinsti pe fiul meu. Dar vierii, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți, să-l omorâm și să punem mâna pe moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât. Așadar, când va veni stăpânul viei, ce le va face acelor vieri? I-au zis: Pe acei oameni răi îi va pierde cu o pierzare cumplită și va da via altor vieri, care îi vor da roadele la vremurile lor. Isus le-a zis: N-ați citit niciodată în Scripturi: Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; de la Domnul s-a făcut aceasta și este minunată în ochii noștri? De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele ei. Și oricine va cădea peste piatra aceasta se va sfărâma; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va zdrobi. Iar când arhierii și fariseii au auzit pildele Lui, au înțeles că despre ei vorbea. Matei 21:33-45.

Când Isus a cântat cântarea viei lui Dumnezeu Israelului din vechime, ei au fost atât de atrași de logica și de forța mesajului, încât, atunci când Isus i-a întrebat pe iudeii care căutau pricină ce va face Stăpânul viei celor care L-au ucis pe Fiul, n-au putut decât să dea răspunsul corect, spunând: "Pe acei răi, cu rău îi va pierde, și via sa o va da altor vieri, care îi vor da roadele la vremea lor."

Iisus a adăugat atunci îndată încă un vers cântării, când a cântat despre piatra lepădată, și a reunit răspunsul lor în strofa de încheiere, când a declarat: „De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele ei. Și oricine va cădea peste piatra aceasta va fi sfărâmat; iar peste oricine va cădea ea, îl va face pulbere.” „A-l face pulbere” face ecou capitolului douăzeci și șapte din Isaia, făcând ca „toate pietrele altarului să fie ca niște pietre de cretă sfărâmate; dumbrăvile și chipurile să nu se mai ridice.” Amândouă fac trimitere la lucrarea de trezire înfăptuită de Iosia, care i-a simbolizat pe cei din zilele de pe urmă ce redescoperă „cele șapte vremi”, care este piatra de poticnire ce îi zdrobește pe cei ce refuză să o socotească de preț.

În ziua legii duminicale, așa cum este reprezentată în Isaia, capitolul douăzeci și șapte, cei care "odinioară nu erau un popor" vor cânta cântarea viei Domnului de vin roșu. Aceste articole au subliniat adesea că nu există o a treia solie fără întâia și a doua solie. Legea duminicală este a treia solie, iar ziua legii duminicale include istoria întâiei și a celei de-a doua solii. În capitolul douăzeci și șapte din Isaia, legea duminicală identifică perioada reprezentată în Daniel, capitolul unu, și apoi din nou în Daniel, capitolele unu până la trei. În mod profetic, ziua legii duminicale din capitolul douăzeci și șapte identifică istoria de la 11 septembrie 2001, când întâia solie a fost împuternicită, până la legea duminicală care urmează să vină în curând.

Vom continua, în articolul următor, analiza cântării pe care cei răscumpărați trebuie să o proclame în perioada care precede momentul în care desfrânată Romei va începe să-și cânte cântarea.

Și am privit, și iată, un Miel stătea pe muntele Sion, și cu El o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Și am auzit un glas din cer, ca vuietul multor ape și ca bubuitul unui tunet puternic; și am auzit glasul harpiștilor cântând din harpele lor. Și cântau ca și cum ar fi o cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi și a bătrânilor; și nimeni nu putea învăța cântarea aceea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt feciori. Aceștia sunt cei care urmează Mielului oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca pârgă pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit vicleșug; căci sunt fără prihană înaintea tronului lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:1-5.